

Bestadigelse af Landtelegrafer; der staar simpelthen „Maagtsomhed“. Vi have foreskrevet Udtrykket substitueret med „Mangel paa skyldig Agtpaaagivenhed“. Dette udtrykker, hvad man har tænkt sig, og forekommer mig at være sproglig korrektere. — Dernæst er der tilføjet i Paragrafen den Passus, at den skal finde Anvendelse „saavel paa som udenfor Søterritorierne“. Det er ikke noget logisk tænkt Udtryk. Det er klart, at i og for sig er det ikke vor Opgave at give Love, der vedrøre Søterritorierne. For fransk, hollandsk, kinesisk Søterritorium maa hvert af de paa-gjældende Lande give Love for sit eget Vedkommende. Den rette Distinktion indenfor vor Lovgivning, den logiske Modsatning, ligger ikke mellem „Søterritorierne“ og hvad der er udenfor disse, men mellem „dansk Søterritorium“ og hvad der er udenfor dette. Vi for vor Part give Love for dansk Søterritorium og kunne saa fastsætte, saaledes som her, at den givne Regel ogsaa skal finde Anvendelse for danske Skibes Vedkommende udenfor dette. De to Udtryk sige, materielt set, det Samme; men de implicere en forskjellig Tankegang, hvortil den ene er rigtig, den anden er det ikke. — Dernæst forekommer der følgende Udtryk: Brud eller Bestadigelse af et underøstøisk Kabel, hvorved „Telegraferbindingen helt eller delvis kunde blive afbrudt eller forstyrret“. Heller ikke dette er nogen ganske heldig Vending. En Bestadigelse af et Kabel vil enten medføre, at Telegraferingen bliver forstyrret, eller den medfører det ikke; men hvad der skal forstås ved en Bestadigelse, hvorved Telegraferingen vel ikke forstyrres, men kunde blive forstyrret, synes meget tvivlsomt. Saaledes staar der imidlertid heller ikke i den franske Originaltext. De Ord, som der er benyttet, er disse: qui pourrait avoir pour résultat d'interrompre ou d'entraver les communications télégraphiques, — altsaa: Bestadigelse, „samlunde have til Resultat“, det vil atter sige: „som kan medføre“ Telegraferingens Forstyrrelse. Det kan f. Ex. tænkes, at den ydre Beklædning af Kablet er bleven noget bestadiget, saaledes at der ikke umiddelbart medføres en Forstyrrelse, men at Søvandets fortsatte Indvirkning i Tidens Længde kan medføre den. Det forekommer mig rettest i Steedet for „kunde“ at sætte „kan“. — Endelig er der hele Slutningen af Paragrafen, der i sin nuværende Skikkelse lyder saaledes: Denne Bestemmelse finder ikke Anvendelse paa Brud eller Bestadigelse, naar de Paa-gjældende, som have foreskrevet dem, ifkun have handlet „i det lovlige Viemod at værne om deres Liv eller redde deres Skibe, efter at have taget alle nødvendige Forholdsregler

for at undgaa disse Brud eller Bestadigelser.“ For det Første er Udtrykket „lovlige Viemod“ en Pleonazme; det synes ikke ret vel at kunne blive et „ulovligt“ Viemod at ville redde sit Liv eller sine Skibe. Dernæst, den franske Text har ikke „Skibe“, men bâtiments, det er „Fartøier“. Der staar heller ikke „redde“ Fartøier, men „værne om deres Sikkerhed“. Endvidere maa det vel betragtes som en Selvfølge, som Noget, der fornøftigvis er Forsudsætningen, at den Immunitet, der tillægges dem, som handle i det Viemod at værne om deres eget Liv eller deres egne Fartøier, ogsaa i paa-kommende Tilfælde vil være at udstrække til dem, der handle for at værne om Andres Liv og Andres Fartøier. Det forekommer mig derfor rettest i al Almindelighed at sætte: „handlet i det Viemod at værne om Mennekeliv eller Fartøiers Sikkerhed“. Endelig, naar det gjøres til Betingelse, at man forud skal have taget alle „nødvendige“ Forholdsregler for at undgaa Brud eller Bestadigelser, saa er heller ikke det noget heldig valgt Udtryk; thi de Forholdsregler, der ere nødvendige for at undgaa Brud eller Bestadigelser, det er dem, hvorved Brud eller Bestadigelser faktisk blive undgaaede. Hvad der har været Tanken at sige, er selvfølgelig, at de Paa-gjældende skulle have taget alle de Forholdsregler, „som staa i deres Magt“. Alle disse Smaaendringer gaa altsaa ud paa at afpuds § 1 og bringe den i en Form, der i høiere Grad fyldestgjør de Fordringer til Nøjagtighed og Præcision, der bør stilles til Lovsproget. — Hvad dernæst angaar de to reelle Endringer, da gaar den første af disse ud paa at lade § 4 udgaa. Denne Paragraf fandtes ikke i Regjeringens oprindelige Forslag. Den blev indsat af Landstinget, idet man gjorde gjældende, at den Bestyttelse for Kabletskibenes Arbejde, som efter Konventionen gives paa det aabne Hav, ogsaa i samme Omfang burde gives i selve de danske Farvande. Regjeringen har fra første Færd i Motiverne til Lovforslaget udtalt, at den ikke ansaa dette tiltraadeligt. Det hedder nemlig der, at „i Følge deres Bestaffenhed egne disse Bestemmelser sig ikke til at gjøres ligefrem gjældende, i alt Fald for Danmarks Vedkommende, paa Søterritoriet“; og denne Opfattelse tror jeg er fuldstændig rigtig. Den Bestemmelse, som § 4 indeholder, er ikke blot overflødig og unyttig, men den maa anses for skadelig og uretfærdig. Den er overflødig, først og fremmest — hvad der ogsaa blev indbrømt i det andet Thing af Ordføreren under Forhandlingerne — fordi der aldrig er følt nogen som helst Trang til en saadan For-